РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

15 април 2010 година *

По дело C-433/05

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Handens tingsrätt (Швеция) с акт от 21 ноември 2005 г., постъпил в Съда на 5 декември 2005 г., в наказателното производство срещу

Lars Sandström,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на състав, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н G. Arestis (докладчик), г-н J. Malenovský и г-н D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 17 декември 2009 г.,

* Език на производството: шведски.

като има предвид становищата, представени:

— за L. Sandström, от адв. R. Ihre, advokat, както и от адв. D. Putzeys и адв. B. Dumortier, avocats,

— за Åklagaren, от адв. S. Creutz, advokat,

— за шведското правителство, от г-н A. Kruse, г-н R. Sobocki, г-жа S. Johannesson и г-жа K. Petkovska, в качеството на представители,

— за австрийското правителство, от г-н E. Riedl, в качеството на представител,

— за португалското правителство, от г-н L. Inez Fernandes и г-жа M. J. Lois, в качеството на представители,

— за норвежкото правителство, от г-н A. Eide и г-н K. B. Moen, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-жа L. Ström van Lier, г-жа A. Alcover San Pedro и г-жа D. Lawunmi, както и от г-н S. Schønberg и г-н K. Simonsson, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 28 ЕО и 30 ЕО, както и на Директива 94/25/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 юни 1994 година за сближаване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки относно плавателните съдове с развлекателна цел (ОВ L 164, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 14, стр. 79), изменена с Директива 2003/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 юни 2003 година (ОВ L 214, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 40, стр. 105, наричана по-нататък „Директива 94/25“).

2 Запитването е отправено в рамките на наказателно производство, образувано от Åklagaren (прокуратурата) срещу г-н Sandström за нарушение на Наредба 1993:1053 относно използването на плавателни съдове за индивидуално ползване (förordning (1993:1053) om användning av vattenskoter), изменена с Наредба 2004:607 (förordning (2004:607), наричана по-нататък „националната наредба“).

Правна уредба

Правната уредба на Съюза

3 Съгласно второ съображение от Директива 94/25:

„[…] в различните държави членки законовите, подзаконовите и административните разпоредби, свързани с характеристиките за безопасност на плавателните съдове [за отдих], се различават по обхват и съдържание; […] тези различия са в състояние да създадат [пречки за] търговията и неравноправни условия за конкуренция в рамките на вътрешния пазар."

4 Трето съображение от Директива 94/25 предвижда:

„[…] хармонизирането на националното законодателство е единственият начин, по който могат да бъдат отстранени тези бариери пред свободната търговия; […] тази цел не може по задоволителен начин да бъде постигната от отделните държави членки; […] настоящата директива определя изискванията, имащи жизненоважно значение за свободата на движение на плавателните съдове [за отдих]."

5 Член 1 от Директива 94/25 определя обхвата на тази директива. Тази разпоредба е заменена от текста, включен в член 1 от Директива 2003/44, който по-специално разширява този обхват, за да включи в него плавателните съдове за индивидуално ползване (наричани по-нататък „ПСИП").

6 Член 2 от Директива 94/25, озаглавен „Пускане на пазара и в експлоатация“, предвижда:

„1. Държавите членки предприемат всички необходими мерки, за да гарантират, че продуктите, посочени в член 1, параграф 1, ще бъдат пускани на пазара и в експлоатация в съответствие с тяхното предназначение при правилна изработка и поддръжка, само ако не застрашават безопасността и здравето на хората, собствеността или околната среда.

2. Разпоредбите на настоящата директива не възпрепятстват държавите членки да приемат, в съответствие с Договора [ЕО], разпоредби относно [плаването] в определени води с цел опазване на околната среда, състоянието на водните пътища и гарантиране на безопасността на водните пътища, при условие че това не води до изискване плавателните съдове [за отдих, които са в съответствие с настоящата директива,] да се видоизменят.“

7 Член 4, параграф 1 от Директива 94/25 предвижда:

„Държавите членки не могат да забраняват, ограничават или възпрепятстват пускането на пазара и/или въвеждането в [експлоатация] на своя територия на [продуктите], упоменати в член 1, параграф 1, върху които е нанесена маркировката „CE“, посочена в приложение IV, удостоверяваща тяхното съответствие с всички разпоредби от настоящата директива, включително процедурите за съответствие, регламентирани в глава II.“

8 Член 3, параграф 1 от Директива 2003/44 предвижда:

„Държавите членки приемат и публикуват законите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива, до 30 юни 2004 г. Държавите членки незабавно информират Комисията за това.

Държавите членки започват да прилагат въпросните мерки от 1 януари 2005 г."

9 Член 1 от Директива 98/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година за определяне на процедура за предоставяне на информация в областта на техническите стандарти и регламенти (ОВ L 204, стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 207), изменена с Директива 98/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 юли 1998 година (ОВ L 217, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 282) и кодифицираща Директива 83/189/ЕИО на Съвета от 28 март 1983 година (ОВ L 109, стр. 8, наричана по-нататък „Директива 98/34"), предвижда следните разпоредби:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[…]

4) „други изисквания": изискване, различно от техническа спецификация, наложена на продукт най-вече с цел защита на потребителя или околната среда, и което засяга неговия цикъл на съществуването след пускането му на пазара, като например, условията на употреба, рециклиране, многократна употреба или изхвърляне, когато такива условия могат значително да повлияят върху състава или естеството на продукта или върху неговата продажба;

[…]

11) „технически регламент“ — техническа спецификация и други изисквания или правила за услуги, включващи съответни административни разпоредби, спазването на които е задължително, юридически или фактически, в случаите на маркетинг, предоставяне на услуги, установяване на оператор за услуги или използване в държава членка или в голяма част от нея, както законите, [подзаконовите] или административните разпоредби на държавите членки, с изключение на тези, предвидени в член 10, забраняващи производството, вноса, маркетинга или използването на един продукт или забраняващи предоставянето или използването на услуга или установяването на доставчик на услуги.

[…]“

10 Член 8, параграф 1, първа алинея от Директива 98/34 предвижда, че при условията, предмет на член 10, държавите членки незабавно предоставят на Комисията всички проекти за технически регламенти.

11 По силата на член 8, параграф 1, трета алинея от Директива 98/34 „[д]ържавите членки предоставят отново проекта при горепосочените условия, ако направят промени в проекта, с които значително се изменя обхватът му, съкращава се първоначално предвиденият срок за прилагането му, допълват се спецификации или изисквания, или последните се правят по-ограничителни“.

12 Съгласно член 8, параграф 3 от Директива 98/34 „[д]ържавите членки незабавно предоставят окончателния текст на техническия регламент на Комисията“.

13 Съгласно член 9, параграф 2, първа алинея от Директива 98/34 държавите членки отлагат приемането на проект за технически регламент според случая с четири или шест месеца „от датата на получаване от Комисията на информацията, посочена в член 8, параграф 1, ако Комисията или друга държава членка внесе подробно [становище] в рамките на три месеца от тази дата, според което предлаганата мярка може да създаде пречки за свободното движение на стоки в рамките на вътрешния пазар“.

Национална правна уредба

14 Националната наредба в редакцията ѝ, действаща към момента на настъпване на фактите по главното производство, влиза в сила на 15 юли 2004 г.

15 Член 1 от тази наредба предвижда:

„По смисъла на настоящата наредба плавателен съд за индивидуално ползване означава водно транспортно средство с дължина, по-малка от 4 метра, което е 1) оборудвано с двигател с вътрешно горене, притежаващ водометен движител в качеството на основно средство за задвижване, и 2) проектирано да бъде управлявано от лице или лица в седнало положение, прави или на колене върху корпуса, вместо от вътрешността на същия.“

16 Член 2 от споменатата наредба предвижда:

„Плавателните съдове за индивидуално ползване могат да бъдат използвани единствено в публичните плавателни пътища и в районите, предвидени в член 3, първа алинея.“

17 Съгласно член 3 от националната наредба:

„Länsstyrelsen [областната администрация] може да определи за областта райони, разположени извън публичните плавателни пътища, в които могат да бъдат използвани плавателни съдове за индивидуално ползване. За тази цел тя е длъжна да приеме разпоредби, отнасящи се до:

1) районите, до такава степен засегнати от човешка дейност, че шумовите емисии и другите допълнителни смущения в резултат от използването на плавателните съдове за индивидуално ползване не биха могли да бъдат смятани за източник на твърде неблагоприятно въздействие върху местното население или околната среда;

2) районите, които не са разположени в близост до жилищни или вилни зони, и които нямат голямо значение за опазването на природната и културната среда, биологичното разнообразие, дейностите на открито, спортния или търговския риболов, и

3) другите райони, където използването на плавателни съдове за индивидуално ползване не е източник на неблагоприятно въздействие върху местното население поради шумовите емисии и други смущения и не създава опасност от увреждане или значително смущаване на растенията или животните или пък опасност да благоприятства разпространението на заразни болести.

При необходимост от предотвратяването на неблагоприятни въздействия или на риска от вреди като предвидените в първа алинея, точка 3 Länsstyrelsen може също да ограничи използването на плавателни съдове за индивидуално ползване до определени части от публичните плавателни пътища. Тя може да установи начина за достъп и напускане на публичните плавателни пътища.“

18 Съгласно член 5 от националната наредба всеки, който управлява ПСИП в нарушение на членове 2 и 3b от тази наредба или на приетите за прилагането на член 3 разпоредби, се наказва с глоба.

19 С решение № 2589 2004 41950 от 20 май 2005 г. (наричано по-нататък „решението от 20 май 2005 г.“) Länsstyrelsen i Stockholms län (областната администрация на област Стокхолм) на основание член 3 от националната наредба разрешава използването на ПСИП в определени райони в рамките на неговата териториална компетентност. Това решение влиза в сила на 15 юни 2005 г.

I — Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

20 На 13 юли 2005 г. г-н Sandström управлява ПСИП във води извън публичните плавателни пътища и в район, който не попада в обхвата на приетите от Länsstyrelsen разпоредби относно районите, където е разрешено използването на ПСИП. Åklagaren възбужда наказателно преследване срещу г-н Sandström за нарушение на националната наредба.

21 Водите, за които се отнася спорът по главното производство, са определени с решението от 20 май 2005 г.

22 Ответникът не оспорва фактите — предмет на обвинението, но изтъква, че прилагането на националната наредба е в противоречие с член 28 ЕО, както и с Директива 94/25.

23 При тези условия Handens tingsrätt решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) а) Допуска ли Директива [2003/44] разпоредби на националното право, които забраняват използването на [ПСИП] извън публичните плавателни пътища и районите, в които то е разрешено от местните власти по силата на член 3, параграф 1 от [националната] наредба?

б) зависи ли законосъобразността на описаната в буква а) забрана от това дали при разглеждането на въпроса за разрешаване на използването в съответствие с член 3, параграф 1 местните власти са спазили изискването то винаги да се разрешава за районите, за които са изпълнени критериите, изложени в алинеи 1—3?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос, изключват ли членове 28 ЕО и 30 ЕО прилагането на разпоредби на националното право, които забраняват използването на [ПСИП], описано по-горе в първия въпрос, буква а), и важи ли това като общо правило или само за случая, описан в първия въпрос, буква б)?

3) Независимо от описаните по-горе обстоятелства, при липса на предварително уведомяване на Комисията […] на основание [Директива 98/34] за новата забрана относно [ПСИП], приета на 20 юни 2004 г., изключено ли е прилагането на обсъжданите национални разпоредби?“

По преюдициалните въпроси

Предварителни бележки

24 В самото начало следва да се отбележи, че националната правна уредба, предмет на главното производство, до голяма степен вече е била разгледана от Съда по отношение на Директива 94/25, както и на членове 28 ЕО и 30 ЕО в Решение от 4 юни 2009 г. по дело Mickelsson и Roos (C-142/05, Сборник, стр. I-4273). Това решение и настоящото дело се отнасят до сходна фактическа обстановка и сходна правна уредба.

25 Съществото различие между двете дела се състои в това, че за разлика от дело Mickelsson и Roos, по което е постановено посоченото по-горе решение, по настоящия спор по главното производство Länsstyrelsen е упражнила правомощията, определени в член 3 от националната наредба, които ѝ позволяват да разреши движението на [ПСИП] в определени плавателни райони. По отношение на правната уредба Директива 2003/44, която изменя Директива 94/25/ЕО, е била приложима към момента на настъпване на фактите по главното производство.

По първия и втория въпрос

26 С първия и втория си въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали Директива 94/25 или евентуално членове 28 ЕО и 30 ЕО следва да бъдат тълкувани в смисъл, че не допускат национална правна уредба като разглежданата в рамките на спора по главното производство, която забранява използването на ПСИП извън определените райони.

27 Директива 94/25 има за цел сближаване на законодателствата на държавите членки относно плавателните съдове за отдих, за да се премахнат различията по отношение на съдържанието и обхвата на характеристиките за безопасност

на плавателните съдове за отдих, доколкото подобни различия са в състояние да създадат пречки за търговията между държавите членки и неравноправни условия за конкуренция в рамките на вътрешния пазар. Като изменя член 1 от Директива 94/25/ЕО в нейната първоначална редакция, Директива 2003/44 разширява обхвата на първата директива, за да включи в нея по-специално ПСИП.

28 Член 2 параграф 2 от Директива 94/25 уточнява, че нейните разпоредби не възпрепятстват държавите членки да приемат в съответствие с Договора разпоредби относно плаването в определени води с цел опазване на околната среда, състоянието на водните пътища и гарантиране на безопасността на водните пътища, при условие че това не води до изискване плавателните съдове за отдих, които са в съответствие с посочената директива, да се видоизменят (Решение по дело Mickelsson и Roos, посочено по-горе, точка 20).

29 Следователно съгласно член 2, параграф 2 от тази директива тя допуска национални разпоредби, които поради причини, свързани с опазването на околната среда, забраняват използването на ПСИП в определени води, при условие че тези разпоредби не нарушават правилата, предвидени в Договора (Решение по дело Mickelsson и Roos, посочено по-горе, точка 21).

30 Националната наредба и решението от 20 май 2005 г. попадат в категорията национални разпоредби, предвидени от споменатата разпоредба на Директива 94/25. Всъщност те предвиждат забрана за използване на ПСИП извън определените райони.

31 Следователно е важно да се разгледа дали членове 28 ЕО и 30 ЕО, които след влизането в сила на Лисабонския договор са членове 34 ДФЕС и 36 ДФЕС, позволяват национални разпоредби като тези по спора по главното производство.

32 По дело Mickelsson и Roos, по което е постановено посоченото по-горе решение, на Съда вече е бил поставен въпрос за тълкуването на членове 28 ЕО и 30 ЕО, за да може запитващата юрисдикция да прецени съвместимостта на националната наредба с посочените разпоредби. Към момента на настъпване на фактите по спора по главното производство по дело Mickelsson и Roos, по което е постановено посоченото по-горе решение, националната наредба все още не е била приложена посредством мерките, предвидени в нейния член 3, първа алинея, като например решението от 20 май 2005 г., и поради това съгласно член 2 от същата наредба използването на ПСИП е било разрешено единствено в публичните плавателни пътища.

33 От точка 44 на Решение по дело Mickelsson и Roos, посочено по-горе, следва, че членове 28 ЕО и 30 ЕО допускат национална правна уредба, която от съображения за опазване на околната среда забранява използването на ПСИП извън определените пътища, при условие че:

— компетентните национални органи са задължени да приемат предвидените мерки по прилагане за определяне на районите извън публичните плавателни пътища, в които могат да бъдат използвани плавателните съдове за индивидуално ползване;

— тези органи действително са упражнили предоставените им за тази цел правомощия и са определили районите, отговарящи на условията, предвидени в националната правна уредба, и

— такива мерки са били приети в разумен срок след влизането в сила на тази правна уредба.

34 Този отговор не се променя поради приемането на решението от 20 май 2005 г. Всъщност националната правна уредба, разглеждана в главното производство, продължава да се основава на принципа за обща забрана на използването на ПСИП извън публичните плавателни пътища, при условие че компетентните органи определят райони, в които те могат да бъдат използвани. Следователно запитващата юрисдикция трябва да провери дали националната наредба, приложена с решението от 20 май 2005 г., отговаря на трите условия, посочени в предходната точка.

35 В това отношение следва да се напомни, че в рамките на производство по член 267 ДФЕС, основано на ясно разделение на правомощията между националните юрисдикции и Съда, националният съд е компетентен да извърши всяка преценка на обстоятелствата по делото. Все пак, за да е полезен със своя отговор, в дух на сътрудничество с националните юрисдикции Съдът може да му предостави всички указания, които счита за необходими (вж. в този смисъл Решение по дело Mickelsson и Roos, посочено по-горе, точка 41).

36 По отношение на първото условие, споменато в точка 33 по-горе, следва да се отбележи, че съгласно член 3 от националната наредба Länsstyrelsen е длъжна да приеме разпоредбите за определяне на районите, разположени извън публичните плавателни пътища, в които могат да бъдат използвани ПСИП.

37 По отношение на второто условие, споменато в точка 33 по-горе, следва да се напомни, че решението от 20 май 2005 г. определя на основание член 3 от националната наредба плавателните райони, в които могат да бъдат използвани ПСИП в област Стокхолм.

38 Запитващата юрисдикция трябва да провери дали е разумно да се счита, че Решението от 20 май 2005 г. посочва всички райони в съответната област, които отговарят на условията, предвидени в националната наредба, и по-специално в нейния член 3, първа алинея. Всъщност, след като може да се приеме,

че използването на ПСИП в район, отговарящ на посочените условия, според текста на самата национална наредба не създава за околната среда рискове или смущения, смятани за неприемливи (вж. Решение по дело Mickelsson и Roos, посочено по-горе, точка 38), следва да се смята, че всяка забрана за използване на ПСИП в такъв район вследствие непосочването му в мярката по прилагане представлява мярка, която надхвърля необходимото за постигането на целта за опазване на околната среда.

39 По отношение на третото условие, споменато в точка 33 по-горе, данните по преписката показват, че решението от 20 май 2005 г. е влязло в сила на 15 юни 2005 г., т.е. единадесет месеца след влизането в сила на националната наредба. За да се прецени дали това представлява разумен срок, следва да се вземе предвид освен това и фактът, че както следва от мотивите на решението от 20 май 2005 г., то е било прието след проведени консултации с общините и други засегнати страни.

40 Предвид изложените съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че Директива 94/25 допуска национална правна уредба, която от съображения за опазване на околната среда забранява използването на ПСИП извън определените пътища. Членове 34 ДФЕС и 36 ДФЕС допускат такава национална правна уредба, при условие че:

— компетентните национални органи са задължени да приемат предвидените мерки по прилагане за определяне на районите извън публичните плавателни пътища, в които могат да бъдат използвани ПСИП,

— тези органи действително са упражнили предоставените им за тази цел правомощия и са определили районите, отговарящи на условията, предвидени в националната правна уредба, и

— такива мерки са били приети в разумен срок след влизането в сила на тази правна уредба.

Запитващата юрисдикция трябва да провери дали тези условия са изпълнени по главното производство.

По третия въпрос

41 С третия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали липсата на предвиденото в член 8, параграф 1 от Директива 98/34 предварително уведомяване на Комисията за изменението на националната правна уредба при обстоятелства като разглежданите в главното производство, води до невалидност на тези национални разпоредби.

42 В това отношение е установена практика на Съда, че Директива 98/34 цели чрез предварителен контрол да защити свободното движение на стоки, което е една от основите на Общността, и че този контрол е полезен доколкото техническите регламенти, попадащи в обхвата на Директивата, могат да представляват пречки за търговията със стоки между държавите членки, а тези пречки могат да бъдат допуснати само ако са необходими, за да отговорят на императивни изисквания, които преследват цел от общ интерес (вж. Решение от 30 април 1996 г. по дело CIA Security International, C-194/94, Recueil, стр. I-2201, точка 40, Решение от 16 юни 1998 г. по дело Lemmens, C-226/97, Recueil, стр. I-3711, точка 32 и Решение от 8 септември 2005 г. по дело Lidl Italia, C-303/04, Recueil, стр. I-7865, точка 22).

43 Тъй като задължението за уведомяване, предвидено в член 8, параграф 1, първа алинея от Директива 98/34, представлява съществено средство за осъществяване на общностния контрол, последният би бил много по-ефективен, ако тази

директива се тълкува в смисъл, че неизпълнението на задължението за уведомяване представлява съществено процесуално нарушение, което е в състояние да доведе до неприложимостта на съответните технически регламенти, така че те да не могат да бъдат противопоставени на частноправните субекти (вж. Решение по дело Lidl Italia, посочено по-горе, точка 23).

44 От представената на Съда преписка следва, че на 1 април 2003 г. шведското правителство предоставя на Комисията проекта за национална наредба, която определя понятието за ПСИП и съдържа, с няколко изключения, обща забрана за тяхното използване. Вследствие на предоставянето му Комисията изпраща на шведското правителство подробно становище на основание член 9, параграф 2 от Директива 98/34. Впоследствие шведските власти изменят проекта. Те обаче предоставят на Комисията така изменения текст на националната наредба едва след нейното приемане.

45 Ето защо изглежда, че Комисията е била уведомена за първоначалния проект за национална наредба съгласно член 8, параграф 1, първа алинея от Директива 98/34, а единствено направените в него изменения след подробното становище на Комисията не са били предмет на такова предварително уведомяване, като това следва да се провери от националната юрисдикция. Шведското правителство и Комисията настояват в това отношение, че посочените изменения се отнасят единствено до смекчаване на условията за използване на ПСИП.

46 В това отношение следва да се напомни, че член 8, параграф 1, трета алинея от Директива 98/34 предвижда държавите членки да предоставят отново проекта,

ако направят в него промени, с които значително се изменя обхватът му, съкращава се първоначално предвиденият срок за прилагането му, допълват се спецификации или изисквания, или последните се правят по-ограничителни.

47 Все пак трябва да се приеме, че предвид целта на Директива 98/34, описана в точка 41 по-горе, измененията на проект за технически регламент, за който Комисията вече е била уведомена съгласно член 8, параграф 1, първа алинея от Директива 98/34, които единствено смекчават условията за използване на съответния продукт в сравнение с проекта, за който е направено уведомление, и следователно намаляват евентуалното въздействие на техническия регламент върху търговията, не представляват съществено изменение на проекта по смисъла на член 8, параграф 1, трета алинея от тази директива. Следователно задължението за предварително уведомяване не се отнася за подобни изменения.

48 Макар да е вярно, че съгласно член 8, параграф 3 от Директива 98/34 държавите членки незабавно предоставят окончателния текст на техническия регламент на Комисията, непредоставянето на незначителни изменения на такъв регламент, преди той да бъде приет, не засяга неговото приложение, след като не съществува задължение за предварително уведомяване.

49 Затова на третия въпрос следва да се отговори, че член 8, параграф 1, първа алинея от Директива 98/34 трябва да се тълкува в смисъл, че измененията на проект за технически регламент, за който Европейската комисия вече е била уведомена съгласно първата алинея от тази разпоредба, които единствено смекчават условията за използване на съответния продукт в сравнение с проекта, за който е направено уведомление, и следователно намаляват евентуалното въздействие на техническия регламент върху търговията, не представляват съществено изменение на проекта по смисъла на третата алинея от посочената разпоредба и Комисията не трябва да бъде предварително уведомена за тях.

Непредоставянето на Комисията на незначителни изменения на този регламент, преди той да бъде приет, не засяга неговото приложение, след като не съществува задължение за предварително уведомяване.

По съдебните разноски

50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Директива 94/25/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 юни 1994 година за сближаване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки относно плавателните съдове с развлекателна цел, изменена с Директива 2003/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 юни 2003 година, допуска национална правна уредба, която от съображения за опазване на околната среда забранява използването на плавателни съдове за индивидуално ползване извън определените пътища.

2) Членове 34 ДФЕС и 36 ДФЕС допускат такава подобна национална правна уредба, при условие че:

— компетентните национални органи са задължени да приемат предвидените мерки по прилагане за определяне на районите извън публичните плавателни пътища, в които могат да бъдат използвани плавателните съдове за индивидуално ползване,

— тези органи действително са упражнили предоставените им за тази цел правомощия и са определили районите, отговарящи на условията, предвидени в националната правна уредба, и

— такива мерки са били приети в разумен срок след влизането в сила на тази правна уредба.

Запитващата юрисдикция трябва да провери дали тези условия са изпълнени по главното производство.

3) Член 8, параграф 1, първа алинея от Директива 98/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година за определяне на процедура за предоставяне на информация в областта на техническите стандарти и регламенти трябва да се тълкува в смисъл, че измененията на проект за технически регламент, за който Европейската комисия вече е била уведомена съгласно първата алинея от тази разпоредба, които единствено смекчават условията за използване на съответния продукт в сравнение с проекта, за който е направено уведомление, и

следователно намаляват евентуалното въздействие на техническия регламент върху търговията, не представляват съществено изменение на проекта по смисъла на третата алинея от посочената разпоредба и Комисията не трябва да бъде предварително уведомена за тях. Непредоставянето на Комисията на незначителни изменения на този регламент, преди той да бъде приет, не засяга неговото приложение, след като не съществува такова задължение за предварително уведомяване.

Подписи